

РЕШЕНИЕ

№ 8356

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 18.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **71** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба от С. Г. Л. чрез адвокат Г. Л. срещу Решение № 2153-21-316/18.12.2024г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-210/13.02.2019г. от С. Г. Л. срещу Разпореждане № [ЕГН]/7 от 18.01.2019г. на ръководителя на „ПО“ при ТП на НОИ – [населено място], като неоснователна. В жалбата се твърди, че решението и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни, тъй като са издадени при допуснати съществени нарушения на процесуалния закон и неправилно приложение на материалния закон. Сочи се, че неправилно е изчислен осигурителният доход като в него не е включена посочената в УП-2 №130/29.10.2018г. изд. от „Хранителни стоки“ АД сума, при изрично посочване в УП - „спазен е параграф III и чл. 96 от ППЗП внасяно е ДОО в/у цялата сума“, която е получил на длъжността „продавач“. Иска се отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане и преписката да се изпрати на административния орган с указание за ново произнасяне по жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа подадената жалба по изложените в нея съображения, като моли решението да бъде отменено. Претендира присъждане на направените разноски, за които представя списък. Представя подробни писмени бележки.

Ответникът - Директора на ТП на НОИ С. град, чрез юрк. М. оспорва жалбата и моли

същата да бъде оставена без уважение. Претендира присъждане на разноски по делото. Представя писмени бележки.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Административното производство е започнало по Заявление за отпускане на пенсия № 2112-21-2751 от 17.07.2018г., като с Разпореждане № [ЕГН] от 30.07.2018г. на жалбоподателя С. Г. Л. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/ със срок до 01.05.2019г., в минимален размер до определянето му по реда на КСО. С последващо разпореждане от 07.08.2018г. е определен действителният размер на пенсията.

Със Заявление № 2121-21-451 от 02.11.2018г. С. Л. е поискал да му бъдат зачетени осигурителен стаж и осигурителен доход, придобити преди пенсионирането, за периода от 18.08.1987г. до 14.10.1988г., като е представил образец УП-2 № 130/29.10.2018г., издаден от „Хранителни стоки“ АД, и образец УП-3 № 131/29.10.2018г., издаден от „Хранителни стоки“ АД.

С оглед на депозираните доказателства, с Разпореждане № [ЕГН]/1 от 04.01.2019г. е постановен отказ за преизчисляване на пенсията, като в мотивите е проследена правната уредба, касаеща работата по втори трудов договор до 01.01.2000г., и са посочени правните основания да не бъдат зачетени осигурителният стаж и осигурителният доход, представени със заявлението от 02.11.2018г. Разпореждането е обжалвано, като е постановено Решение № 2153-21-36/12.02.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което жалбата е оставена без уважение като неоснователна. Решението е връчено на 21.02.2019г., и като необжалвано е влязло в законна сила.

Със Заявление вх. № 2113-21-11849 от 28.12.2018г. на С. Г. Л. е подадено искане за отпускане на лична пенсия за ОСВ. С обжалваното в настоящото производство Разпореждане № [ЕГН]/7 от 18.01.2019г. на длъжностно лице по ПО исканата пенсия е отпусната по условията на чл. 68, ал. 1 - 2 на КСО. С жалба № 1012-21-210/13.02.2019г. С. Л. е обжалвал разпореждането от 18.01.2019г., но административният орган не е образувал производство по чл. 117 от КСО, а е отговорил на лицето с писмо с изх. № 1012-21-210#1/19.02.2019г.

Последва подаване на жалба № 1012-21-1532/30.08.2019г. до АССГ от С. Л. срещу разпореждането от 30.07.2018г. за отпускане на лична пенсия за ИОЗ и писмото от 19.02.2019г. В тази връзка е постановено Определение № 3957/02.06.2020г. по адм. д. № 10186/2019г. по описа на АССГ, с което съдът е оставил без разглеждане като недопустима жалбата срещу разпореждането от 30.07.2018г. и писмото от 19.02.2019г. и е прекратил производството, както и е изпратил по подведомственост на Директора на ТП на НОИ С. – град жалба № 1012-21-210 от 13.02.2019г. на С. Г. Л. срещу Разпореждане № [ЕГН]/7 от 18.01.2019г. на длъжностно лице по ПО за произнасяне по реда на КСО.

С оспореното в настоящото производство Решение № 2153-21-316/18.12.2024г. Директора на ТП на НОИ С. - град е приел, че видно от образци УП-2 № 130/29.10.2018г. и УП-3 № 131/29.10.2018г., издадени от „Хранителни стоки“ АД, спорните осигурителен стаж и осигурителен доход са за периода от 18.08.1987г. до 14.10.1988г., през който, съгласно образец УП-3, лицето е работило на 4-часов работен ден. Претендираните стаж и доход в „Хранителни стоки“ АД са по втори трудов договор и по отношение на тях приложимо право се явява Правилникът за колективната и личната трудова дейност на гражданите за допълнително

производство на стоки и услуги, утвърден с ПМС № 35 от 05.06.1987г. Прието е, че в случая жалбоподателят е работил по основаните си трудови правоотношения при пълно работно време, от което следва, че по силата на цитираната императивна норма по втория си трудов договор с „Хранителни стоки“ АД е следвало да се осигурява само за трудова злополука, а не и за пенсия. В тази връзка, полученият от „Хранителни стоки“ АД доход не се явява осигурителен по смисъла на закона и не следва да бъде зачитан в пенсионното производство. Периодът в „Хранителни стоки“ АД правилно не е зачетен и като осигурителен стаж, тъй като съгласно чл. 96, ал. 5, изречение второ от приложимия Правилник за прилагане на Закона за пенсиите – ППЗП /отм./, не може да се зачетат за трудов стаж повече дни от броя на календарните дни за съответния период. Посоченото правило за забрана за зачитане на повече от календарното време се съдържа и в чл. 39, ал. 11 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, приета след отмяната на ППЗП. В тази връзка, в хипотезата на зачетен осигурителен стаж при пълно работно време – в календарната му продължителност, не следва да се зачете и осигурителен стаж в „Хранителни стоки“ АД. Така решаващият административен орган достигнал до извода, че предявената от С. Л. жалба следва да бъде отхвърлена, а атакуваното разпореждане, като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в срок, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Проведено е надлежно оспорване по административен ред на оспореното разпореждане. Решение № 2153-21-316/18.12.2024г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ – С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б."а" КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО. Разпореждане № [ЕГН] от 18.01.2019г. на ръководителя на „ПО“ при ТП на НОИ – [населено място], е издадено от компетентен орган- длъжностно лице ПО, в НОИ ТП С. град, Дирекция „Пенсии“. Същото е в писмена форма и съдържа правни и фактически основания, поради което е обосновано и мотивирано и не се констатира нарушение на административните правила, обосноваващи неговата незаконосъобразност.

В случая няма спор по фактите и същите правилно са установени от административния орган.

Спорът по делото е правен и е относно обстоятелството следва ли полученото трудово възнаграждение на жалбоподателя за работа по втори трудов договор за периода 18.08.1987г. – 31.12.1987г. да се включи в осигурителния доход за тригодишния период 01.01.1985г. - 31.12.1987г., участващ при изчисляване на индивидуалния коефициент и размера на пенсията.

Видно от представеното по делото Разпореждане № [ЕГН]/7 от 18.01.2019г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване на С. Л. е отпусната лична пенсия за ОСВ по чл. 68, ал. 1 - 2 на КСО. Размерът на пенсията е определен от ИК - 0,932, изчислен

от осигурителния доход на жалбоподателя за избран от него тригодишен период преди 01.01.1997г. – 01.01.1985г.- 31.12.1987г. /9827,00 лв./, за удостоверяването на който е представен образец УП-2 №005/15.07.2018г., издаден от Н. КУЛТУРА ООД и от осигурителния му доход за периода от 01.01.1997г. до 18.05.2018г. вкл. /103625,71 лв./.

Спорните правоотношения през посочения период са се уреждали от Наредбата за използване на труда на работници и служители през свободното им време и на граждани, незаети в общественото производство, приета с ПМС № 69 от 29.12.1984г. , обн. ДВ, бр. 3 от 1985 г., в сила от 15.01.1985 г., отм., бр. 48 от 23.06.1987 г., и от Правилника за колективната и личната трудова дейност на гражданите за допълнително производство на стоки и услуги, утвърден с ПМС № 35 от 5.06.1987 г., обн., ДВ, бр. 48 от 23.06.1987 г., отм., бр. 99 от 16.11.1999 г., в сила от 16.11.1999 г.

Съгласно чл. 7, ал. 6 от Наредбата в случаи като този на Л. работниците и служителите е трябвало да се осигуряват само за трудова злополука, като по силата на чл. 7, ал. 5 от същата наредба полученото по това правоотношение възнаграждение не се взема предвид при определяне на размера на пенсията. Следователно фактът дали по втория трудов договор са били внасяни осигурителни вноски за всички осигурителни случаи вместо дължимите само за трудова злополука, е без правно значение. Тези подзаконовни разпоредби са в съответствие с чл. 11 ЗП (отм.), който има предвид средномесечното брутно трудово възнаграждение или доход, върху които по силата на нормативните актове за общественото осигуряване са правени задължителните осигурителни вноски за всички осигурителни случаи, а не и доходи, за които не е съществувало такова нормативно задължение.

Според чл. 34, ал. 1 от Правилника за колективната и личната трудова дейност на гражданите за допълнително производство на стоки и работниците и служителите, когато работят по трудов договор за допълнителен труд, се осигуряват само за трудова злополука, ако по основното си трудово правоотношение работят при пълно работно време и са осигурени за всички осигурителни случаи. Когато по основното си трудово правоотношение работниците и служителите са били заети за част от законоустановеното работно време, за работата по втория трудов договор се осигуряват за всички осигурителни случаи. Според втората алинея на същия текст паричните обезщетения, пенсиите и другите плащания по общественото осигуряване на работниците и служителите по ал. 1, изречение първо, които са осигурени само за трудова злополука, се изчисляват от трудовото възнаграждение за основната им работа, като получените трудови възнаграждения за работата по трудовия договор за допълнителен труд не се вземат предвид. В алинея трета на чл. 34 от Правилника изрично е казано, че паричните обезщетения, пенсиите и другите плащания по реда на общественото осигуряване за работниците и служителите по ал. 1, изречение второ, които за работата по втория трудов договор са осигурени за всички осигурителни случаи, се изчисляват от сбора на възнагражденията по двата трудови договора при условията и по реда, определени в дял III от Кодекса на труда от 1951г. , Закона за пенсиите и правилниците за прилагането им. Предвид обстоятелството, че през процесния период Л. е работил по основен трудов договор в пълно работно време в Н. КУЛТУРА ООД, то е лице по чл. 34, ал. 1, изречение първо от правилника и за него е приложима втората, а не третата алинея на този правилник, поради което правилно органите на НОИ са изчислили пенсията му за спорния период от трудовото възнаграждение за основната му работа, като получените трудови възнаграждения за

работата по трудовия договор за допълнителен труд не са взети предвид. В този смисъл е и съдебната практика, изразена в Решение № 267 от 11.01.2016г. по адм. д. № 5045/2015г., VI отд. на ВАС, Решение № 9063 от 11.07.2017г. по адм. д. № 10767/2016г., VI отд. на ВАС.

В тази връзка, полученото възнаграждение от „Хранителни стоки“ АД не се явява осигурителен доход по смисъла на КСО и не се включва при изчисляване размера на личната пенсия за ОСВ, дори да са внесени недължимо осигурителни вноски за всички осигурителни случаи. Недължимо внесените осигурителни вноски по втория трудов договор не поражда осигурителни права, тъй като те се явяват платени без правно основание, поради което не могат да породят за оспорващия право за преизчисляване или увеличаване на определената му пенсия.

Чл. 9, ал. 8 КСО след изменението с ДВ бр. 1/2002г., считано от 01.01.2002г. предвижда при пенсиониране да се зачита и осигурителния стаж на лицата по допълнителен или втори трудов договор с дневно работно време не по-малко от 3 часа в съотношение 4 години за 5 години от трета категория, ако едновременно са работили по трудов договор при пълно работно време. Разпоредбата е материално правна и има действие само за напред, не е предвидено изрично обратно действие с преходна или заключителна разпоредба на КСО. Поради това не може да се приложи към юридически факти настъпили преди това и относими към периода от 18.08.1987г. до 14.10.1988г., когато е бил положен труда по допълнителен трудов договор. Спрямо този период са относими действалите тогава законови разпоредби, които не предвиждат възможност за изцяло или частично признаване на положения труд по допълнителен трудов договор като допълнителен осигурителен стаж при пенсиониране, наред с признаването на осигурителния стаж по основното трудово правоотношение. Последният е бил зачетен при отпускане на пенсията за осигурителен стаж и възраст. Затова правилно е било преценено, че няма основание за изменение на отпуснатата с влязло в сила разпореждане пенсия за осигурителен стаж и възраст в хипотезата на чл. 99, ал. 1 т. 6 от КСО и за определяне на по-висок размер. По горните съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение на Директора на ТП на НОИ С. град и потвърденото с него разпореждане, са издадени при спазване на материалноправните изисквания за законосъобразност, и не страдат от други пороци по чл. 146 от АПК, поради което и жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

С оглед изложеното и на основание чл. 172 от АПК, Административен съд –София град, III отделение, 55 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Г. Л. срещу Решение № 2153-21-316/18.12.2024г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-210/13.02.2019г. от С. Г. Л. срещу Разпореждане № [ЕГН]/7 от 18.01.2019г. на ръководителя на „ПО“ при ТП на НОИ – [населено място], като неоснователна.

ОСЪЖДА С. Г. Л., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ-С. град сумата в размер на

100 /сто/ лв. представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: